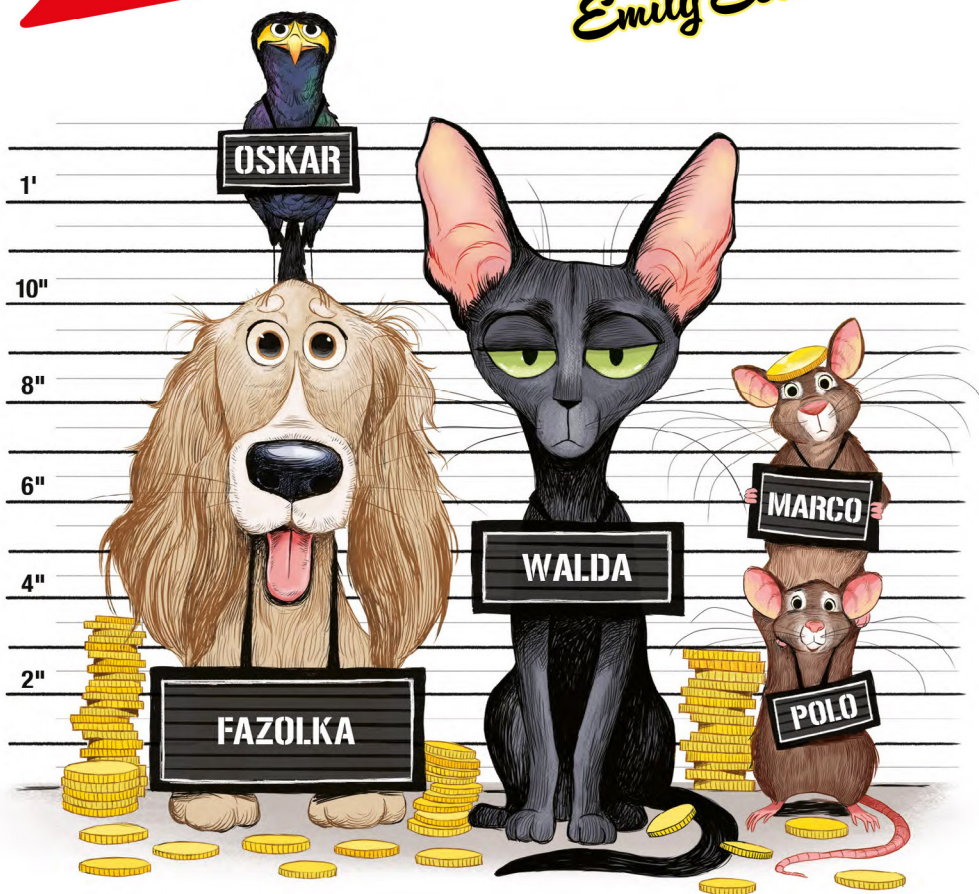

VELKÁ LOUPEŽ

MAZLÍČKŮ

Emily Ectonová

VELKÁ LOUPEŽ MAZLÍČKŮ

Velká loupež mazlíčků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Emily Ectonová

Velká loupež mazlíčků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VELKÁ LOUPEŽ MAZLÍČKŮ

Emily Ectonová

Ilustroval David Mottram

The logo for CPRESS, featuring a stylized 'C' in a circle followed by the word 'PRESS' in a bold, sans-serif font, all underlined.

*Věnováno Binky, Howdy, Tuppy
a všem ostatním domácím mazlíčkům.*

– E. E.

Czech language copyright © 2020 by Albatrosmedia a. s.

Text copyright © 2020 by Emily Ecton

Jacket and illustrations copyright © 2020 by David Mottram

Published by arrangement with Atheneum Books For Young Readers, An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Translation © Kateřina Rusková, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-264-3273-9

ISBN e-knihy 978-80-264-3291-3 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-3292-0 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-3290-6 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

FAZOLKA VĚDĚLA, že nebyla vždy tím nejvzornějším psem. Nikdy se však nepovažovala za vyloženě ŠPATNÉHO psa. Tedy alespoň ne před úterním ránem 20. října. A rozhodně by ji nikdy nenapadlo, že se už ve středu 21. října stane členkou mezinárodního zločineckého syndikátu.

Tento „poklesek“, jak celou událost všichni posléze pojmenovali, se přihodil přesně v deset hodin. (Oskar totiž v tu dobu sledoval čas, protože v televizi zrovna začínali vysílat jeho oblíbený pořad.)

Aby bylo jasno, dlaždičky v kuchyni byly kluzké odjakživa, ale ono osudné úterý 20. října byly poněkud kluzčí než obvykle. Především proto, že se na ně Fazolka vyzvracela.

Abychom jí však zbytečně nekřivdili: většinu rána strávila Fazolka nevinně, a to honěním vlastního ocasu. A popravdě na sebe byla poměrně dost pyšná, že se místo na krémově zbarvený koberec vyzvracela na dlaždičky.

To však bylo ještě předtím, než se to stalo. Přesně v 9:59 (tedy minutu před tím, než začali vysílat soutěž *Chcete být milionářem?*) se paní Pamlsková vynořila ze své kanceláře a vydala se chodbou pro svůj druhý šálek kávy. Přesně o čtyřicet pět vteřin později přišla její noha do styku s Fazolčinou bývalou snídaní. A v deset hodin, na chlup přesně, tato žena uklouzla a spadla na zem.

Pád doprovázela rána tak hlasitá, že se Fazolka lekla a pokusila se vmáčknout do úzké mezery pod gaučem, což se jí ale nepovedlo. Walda úlekem přerušila svoji obvyklou ranní hygienu a po celou minutu nehybně seděla s vyplazeným jazykem a s tlapkou trčící do vzduchu.

Ta nečekaná, hlučná rána způsobila dokonce i to, že Oskar zničehonic zakrákal a velmi nedůstojným způsobem se načepýřil. (Nyní ovšem tuto skutečnost popírá.)

Pak nastalo hrobové ticho. Nikdo se ani nehnul.

Walda konečně spustila svou tlapku dolů a zírala na Fazolku. „Gratuluju, Zvracilko!“

Fazolka však její poznámku ignorovala. To, že se paní Pamlsková rozhodla dát si šlofíka, byla jen sotva její vina. Takové krátké zdřímnutí se nezdálo Fazolce totiž nijak zvláštní – paní Pamlsková odpočívala v jednom kuse. Samozřejmě že obvykle ležela spíše na gauči, v posteli či na jiném měkkém povrchu, ale Fazolka tu nebyla od toho, aby ji kvůli výběru místa odsuzovala. Přesto doufala, že paní Pamlsková brzy vstane. Nikdy ji neviděla ležet takhle na podlaze.

Něco bylo špatně.

„Paní Pamlsková?“ řekla Fazolka.

Panička ale nereagovala.

Fazolka se zamračila.

Obvykle paní Pamlskovou podráždilo, když si s ní chtěla Fazolka během šlofíku povídat. Někdy po ní dokonce házela polštáře či ponožky, což byla psina.

Její poloha nevypadala příliš pohodlně. Náhle projela Fazolce hlavou strašlivá myšlenka. Možná to nebyl šlofík!

„Paní Pamlsková?“ promluvila znovu Fazolka, tentokrát hlasitěji. „Jste mrtvá?“

Ležící žena stále mlčela.

„Znamená mlčení souhlas?“ zeptala se Fazolka poněkud nejistě po trochu delší chvíli. Nebyla si jistá, jak

dlouho trvá mrtvým lidem, než zareagují. Věděla, že musí být trpělivá.

„Zkontroluj jí životní funkce,“ zakrákal Oskar ze své klece.

„Životní funkce... Jasný...“

Fazolka opatrně přistoupila k paní Pamlskové a začala ji, počínaje zadkem, pečlivě zkoumat. „A kde přibližně by měly být?“

Walda, která zrovna seděla na poličce, si odfrkla, čímž ale nebyla Fazolce zrovna dvakrát nápomocná.

Oskar se podrážděně načepýřil. Z pořadu, který často sledoval, dobře věděl, že zajistit životní funkce zraněných je opravdu důležité. Bohužel ale v televizi nikdy nepodali žádné detailnější informace o jejich umístění. Ne že by to chtěl před ostatními přiznat! Byl to přece velmi dobře informovaný pták a dobře informovaní ptáci vždycky vědí, kde hledat životní funkce.

„V puse,“ řekl po chvíli. Byl si poměrně jistý, že má pravdu. Fazolka tomu beztak nerozuměla.

„Mám je!“ Fazolka strčila svůj čumák tak blízko k puse paní Pamlskové, jak jen to bylo možné. „Její životní funkce voní jako... kafe a... jako něco mentolového. Je to tak správně?“

Oskar zaváhal. V žádném z jeho oblíbených pořadů z lékařského prostředí nikdy neslyšel nikoho popisovat životní funkce jako „mentolové“. To slovo se objevovalo pouze v reklamách, které ale byly vesměs pozitivně laděné, takže to muselo být správně.

Pták si sebejistě načechral peří. „Ano, mentol zní dobře. A teď ji vzbudte.“

Fazolka přikývla. Ale jak? Zcela zjevně se nejednalo o typ buzení, při němž by pomohlo tiché štěkání a vytrvalé zírání na spáče.

Tahle situace vyžadovala mnohem drastičtější opatření. Bylo třeba použít tu nejvyšší možnou ráži. Nastal čas k olíznutí nosní dírky.

Fenka zaujala výchozí pozici. Nemohla se rozhodnout, kterou nosní díрку by měla zkusit dřív, když vtom seskočila Walda z poličky a odstrčila Fazolku stranou. „Tohle radši nedělej.“

Kočka si sedla na hrudník paní Pamlskové a nervózně švihala ocáskem. „Na prozkoumávání nosu teď není ta pravá chvíle.“

Fazolka zamrkala. Na prozkoumávání nosu byla VŽDYCKY ta pravá chvíle.

Walda zvedla tlapku a prudce paní Pamlskovou udeřila do nosu.

„Hej! HEJ!“ Takto ji uhodila ještě třikrát v rychlém sledu a potom zavrtěla hlavou. „To nemá cenu. Je úplně tuhá.“

Oskar si povzdechl: „Dělali jsme, co jsme mohli.“

„Teď už můžu prozkoumat ty nosní dírky?“ zeptala se Fazolka s nadějí.

Oskar smutně zavrtěl hlavou. „Když nepomohlo ani Waldino proplesnutí, bojím se, že už nezmůžeme nic. Je to beznadějně.“

Walda přimhouřila oči. „Ne tak úplně. Můžeme použít tajné zařízení.“

Fazolka zalapala po dechu.

„Na to si netroufneš!“ zaskřehotal Oskar.

Tajné zařízení byla malá plastová krabička s tlačítkem, kterou paní Pamlsková nosila na šňůrce kolem krku. Vždycky říkala, že pokud se jí něco stane, ta krabička ji zachrání. (Ačkoli toho podle Fazolky pro její záchránění zatím mnoho neudělala.) O jaký způsob záchrany přesně šlo, bylo předmětem již mnoha diskuzí.

Oskar vždy tvrdil, že nemusí vědět, k čemu tajemná krabička slouží, a Walda zkrátka chtěla zmáčknout tlačítko jen ze zvědavosti. (Protože... Chápete. Prostě tlačítka.)

„VŽDYŤ NEVÍME, CO TO ZAŘÍZENÍ DĚLÁ!“ zavřeštěl Oskar a škrábal zobákem o mříže své klece.

Walda ho jen pozorovala a poklidně kroutila ocasem.

„Netušíme, co ta krabička umí,“ stál na svém Oskar, který se zjevně snažil uklidnit. „Viděl jsem už v televizi různé pořady... Může nás to všechny zabít!“

„Všechny zabít?“ opakovala Fazolka.

„Mohlo by to znamenat konec světa,“ pronesl Oskar zlověstně.

„Konec světa?“ nevěřila fenka.

„Samozřejmě,“ špitla Walda a štouchala tlapkou do krabičky.

„Musíme na to přijít jinak,“ prohlásil Oskar, „je to jasné?“

„Jasný,“ souhlasila Fazolka.

„Jasně. Máš pravdu. Neměli bychom to mačkat,“ řekla Walda a zmáčkla tlačítko. „Jejda, příliš pozdě.“

„CO JSI TO PROVEDLA!“ zavřískal Oskar a vymrštil před sebe křídla, aby si ochránil tvář, a Fazolka se vrhla pod gauč. (Znovu neúspěšně.)

Nastalo ticho.

„Takže nic? Nedělá to nic?“ tázala se nevěřičně Walda a zkoušela stisknout knoflík znovu. „Je to tlačítko, které nedělá vůbec nic! Paní Pamlsková si z nás celou tu dobu dělala srandu.“

„Mně to moc legrační nepřipadá,“ řekla Fazolka a couvala od gauče zpět. Na čumáku už začínala mít lysé místo, jak se pod pohovku neustále snažila vecpat. „Rozhodně ne k popukání.“

Abychom si rozuměli, Fazolka humor paní Pamlskové většinou nesdílela. Nikdy nechápala a neuznávala ty rádoby vtipné fórky typu „Jedeme na zábavnou projížďku!“, „Dělám si srandu!“ nebo „Jedeme k veterináři!“, které paní Pamlsková s oblibou používala.

„Máme štěstí, že nás to nerozmetalo na malé kousičky,“ bručel namyšleně Oskar. „Mohlo nás to všechny zabít. Potřebujeme nové domácí pravidlo o mačkání tlačítek.“

Walda si olízla tlapku a pokrčila rameny. „No, tak jsem zmáčkla knoflík. Zažalujte mě. Vždyť se nic nestalo!“

Hned nato uslyšeli zvenku zvuk sirén.

T *OHLE NEZNÍ ALE VŮBEC DOBŘE,* “ řekla „ Walda a poprvé trochu znejistěla.

Potom se rozlétly dveře dokořán a celý byt byl vystaven nenadálému útoku.

Ze své pozice pod konferenčním stolem sledovala Fazolka tři cizince, kteří právě zaútočili na jejich byt. Všichni na sobě měli stejné oblečení a zdálo se, že jim při invazi pomáhal i údržbář Bob. Fena zavrčela. „Zrádce,“ pomyslela si.

„VETŘELCI! VETŘELCI!“ zavřískal Oskar a skákal ze svého bidýlka na dno klece a zase zpět tím nejhluchnějším možným způsobem. Klec se houpala tak prudce, až se zdálo, že za chvíli spadne na zem.

Walda vyskočila na horní část knihovny a rozzlobeně na cizince zasyčela. Vypadali totiž, jako by jevíli o paní Pamlskovou neobvykle velký zájem.

„Jen jeden špatnej pohyb a půjdu jim po očích,“ řekla Walda a vytáhla drápky. Neúmyslně shodila knihu z police a vrhla na ni pohled, kterým ji chtěla jakoby varovat, že na ni nemá zkoušet žádné další podrazy. (A taky že už je raději nezkusila.)

Nezdálo se však, že by cizinci byli Waldiným a Oskarovým hrůzostrašným vystupováním jakkoli zastrašeni. (Přestože si sice Fazolka nebyla zcela jistá, jestli její vrčení mohlo být považováno za hrůzostrašné, snažila se, co mohla.)

Ve skutečnosti totiž vetřelci všechna zvířátka naprosto ignorovali a pokračovali v prohlídce paní Pamlskové. Kdyby Fazolka neznala veškeré podrobnosti zákroku, řekla by, že se jednalo o stejnou prohlídku, o kterou se s Oskarem pokoušeli před chvílí. Zjevně ji ale předtím prováděli o něco méně efektivně než cizinci, protože ti měli na rozdíl od zvířátek lidské ruce s funkčními palci a zdálo se, že vědí, co dělají.

„Myslíte, že kontrolují její životní funkce?“ zeptala se Fazolka a zírala na údržbáře Boba. S ním si to vyřídí

později. Ještě nikdy nikomu neprošlo, aby zradil paní Pamlskovou. Tedy alespoň ne pod Fazolčiným dohledem.

„Jestli se pokusí něco provést s jejími životními funkcemi, půjdu jim po očích,“ prskla Walda.

„Snaží se ji snad probudit? Co tam dělají?“ vřestěl Oskar našťvaně. Walda neustále mávala ocasem a bránila mu tím ve výhledu, takže mu unikala velká část právě probíhající akce.

Situace byla velmi frustrující.

„Copak oni se ani nebudou pokoušet o hloubkovou prohlídku nosních dírek?“ ptala se Fazolka a pozorně muže sledovala. „Vždyť je to ta nejúčinnější budicí metoda!“

„Jestli se pokusí o prohlídku nosních dírek, půjdu jim po očích,“ sykla opět Walda, naklonila se dopředu a nebezpečně balancovala na špičkách tlapek. „Musíme paní Pamlskovou zachránit!“

„Jejich oči nech na pokoji, Waldo!“ zavřískal Oskar a skočil na postranní mřížku své klece. „Pro paní Pamlskovou už je pozdě! Zachraň se, kdo můžeš!“

Zdalo se, že má Oskar pravdu. Ti tři cizinci popadli paní Pamlskovou, a než stihl kdokoli zahájit protiútok, naložili ji na jakési zařízení s kolečky a vyvezli ji na chodbu.

(Oskar jim připomenul, že se jednalo o nosítka. Jak je možné, že si to nepamatovali? Vždyť je v televizi viděli snad tisíckrát!) Přestože se Walda v poslední minutě přece jen pokusila zaútočit mužům na oči a vyděšená Fazolka za nimi upalovala na chodbu, bylo to k ničemu.

Údržbář Bob zatlačil fenku nohou zpět do obývacího pokoje. „Neboj se, pejsku. Tvoje maminka je v dobrých rukou,“ špitl a zavřel za sebou dveře.

„Počkat, cože?“ vyštěkla Fazolka zamračeně.

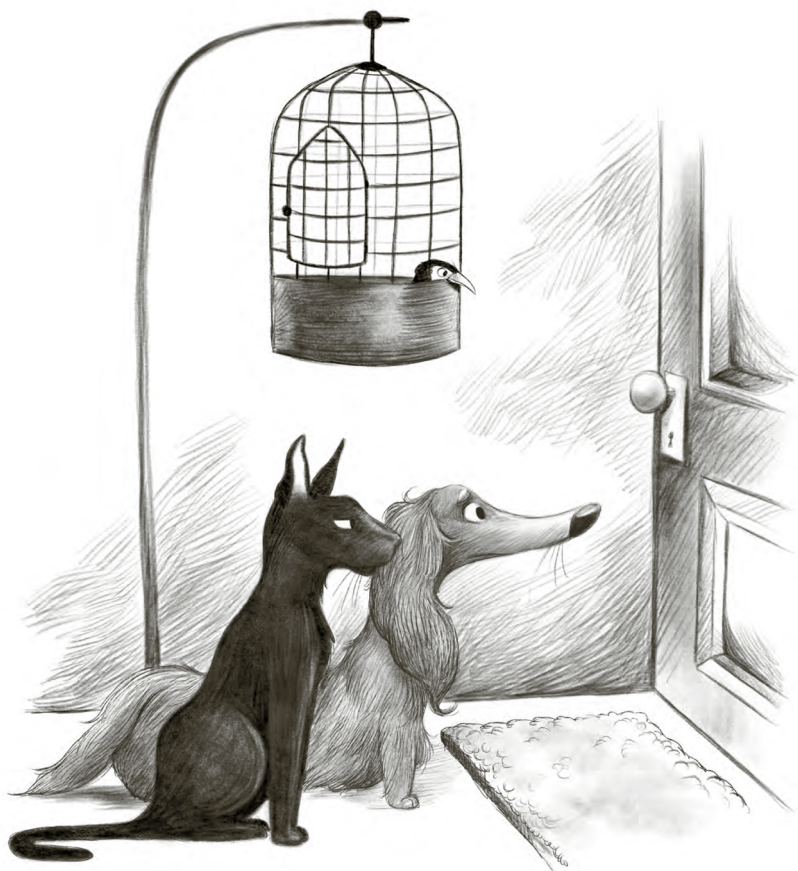
„Neposlouchej ho. Snaží se nás oklamat,“ zasyčela Walda.

Podívala se nahoru na Oskara: „Tak, a co teď?“ Posadila se před dveře a nervózně mávala ocasem.

„Jsmo odsouzeni k záhubě,“ zalkal Oskar, který seděl na dně své klece. Byl natolik deprimovaný, že se ani neujistil, zda sedí na čistém místě. (Mimochodem neseděl.)

„Počkat, COŽE?“ zalapala Fazolka po dechu. „Paní Pamlsková je moje MAMINKA?“ Lehce se zapotácela v nohou. Bylo toho na ni příliš. Jasně. Vždycky věděla, že má s paní Pamlskovou speciální pouto, ale myslela si, že jde spíše o vztah založený na jídle.

„Můj ty Bože,“ zamumlala Walda pod fousky. „Jen to ne! Oskare?“

Pták si povzdechl: „Ne, Fazolko, paní Pamlsková není tvoje maminka. Vždyť už jsme to probírali. Byla jsi adoptována stejně jako my ostatní,“ připomenul jí Oskar, který stále setrval na samém dně své klece.

„Máme k tomu dokumenty,“ vložila se do rozhovoru Walda, „viděla jsem je.“

„Ach, no jistě, dokumenty,“ přikývla s úlevou Fazolka. Na ten rozhovor si sice pamatovala, ale stále nedokázala pochopit, proč jí lidé jako Bob neustále lžou o jejím vztahu s paní Pamlskovou. Bylo to dost matoucí.

Walda protočila oči a obrátila se zpět ke dveřím. Všechna tři zvířátka je s napětím sledovala. Neotevřely se.

„Takže co teď?“ zeptala se Fazolka. Z toho dlouhého sezení už začínala mít ztuhlý zadek.

„Co myslíš tím teď?“ chtěl vědět Oskar. Ze své pozice na podlaze viděla Fazolka pouze jeho hlavu. Bylo pro ni poněkud znepokojující, že se ještě nevrátil na své bidýlko.

„Chci říct, co uděláme v tuto chvíli? Jak dlouho bude trvat, než se paní Pamlsková vrátí? Chybí mi.“

„Neuděláme nic. Není, co bychom mohli udělat. Paní Pamlsková už se nevrátí. Nikdy. Jsme odsouzeni k záhubě.“ Oskarův hlas byl zcela bez emocí.

Fenka ho takhle doposud nezažila. Jeho hlas zněl vždy zčásti jako pískot, zčásti jako vřeštění. Kdyby ho neznala, měla by pocit, že mluví skoro zdeptaně.

„Cože? Ale já chci, aby se paní Pamlsková vrátila,“ zakňučela Fazolka.

„Já taky,“ zašeptala Walda pod fousky.

„To je jedno. Je prostě pryč.“ Oskar ani nevzhlédl.

„Ale Bob říkal, že se ničeho nemusíme bát!“

„Bob je lhář,“ namítla Walda.

„Bob taky povídal, že je paní Pamlsková tvoje máma,“ připomněl Oskar.

Fazolka sebou škulba: „Jo, to si pamatuju.“ Nervózně si olízla tlamu. „Ale kdo nás nakrmí? Neumím používat otvírák na konzervy. A kdo mě vyvenčí? Mám snad používat Waldin záchod?“ Fenka se snažila ukočírovat paniku ve svém hlase, ale šlo to jen těžko. Začínala vyšilovat.

„Můj záchod používat nebudeš!“ vrhla na ni ošklivý pohled Walda.

„NIKDO!“ zavřeštěl nakonec Oskar a vyskočil zpět na své bidýlko. „Nikdo tě nebude venčit. Copak to nechápeš? Paní Pamlsková je pryč! Viděl jsem to v televizi. Když někoho odnesou na nosítkách, už se nevrátí. A co se týče jídla, i kdybychom byli schopni otevřít konzervy, stejně budeme brzy ztraceni, protože si nemůžeme koupit nové. Podle mých zdrojů stojí psí konzerva jeden a půl dolaru, a tolik peněz já nemám. Ty snad ano?“

Fazolka zavrtěla hlavou. Znělo to jako spoustu peněz.

„Pole tvých zdrojů? Podle jakých zdrojů?“ zeptala se Walda skepticky.

„Z televizní soutěže!“ zavřestl Oskar. „Mé televizní zdroje se nikdy nemýlí. Potraviny jsou prostě drahé!“

Fazolka souhlasně přikývla. Nebyla sice fanouškem soutěžních pořadů jako Oskar, takže neměla přehled o všech dostupných faktech, ale rozhodně nevladnula jeden a půl dolaru.

„Tak moment. Chcete říct, že už je paní Pamlsková pryč navždy? Že už mě nikdy nevyvenčí?“

„Ano. Je pryč. Navždy.“ Oskar zastrčil hlavu pod křídlo a ukončil tak rozhovor.

Fazolka se podívala na Waldu, která jen pokrčila rameny a vrátila se zpět k pozorování dveří.

Fenka si položila hlavu na tlapky a sledovala je také. Jen pro případ, že by se paní Pamlsková vrátila.

Jejich oči pozorovaly dveře ještě ve chvíli, když už světlo sláblo a pokoj se pomalu začínal halit do tmy.

KDYŽ ZACHRASTIL V ZÁMKU KLÍČ, vyskočila Fazolka na nohy. Nevěděla přesně, kolik času uběhlo, ale měla pocit, že po celou tu dlouhou dobu bděla a ani na chvilinku neusnula. Dokonce ani tehdy, když jednou jedinkrát na chvíli přivřela oči, aby si odpočinula. No dobrá, dvakrát.

„Vstávejte,“ zašeptala Walda. „Neznámé nebezpečí.“

Fazolka nervózně zavěťřila. Walda měla pravdu. Osoba, která stála za dveřmi, zjevně nemohla být paní Pamlsková. Ať už to byl kdokoli, voněl po tužkách, mazacích gumách, ovocné šťávě a preclících. Tuto zajímavou kombinaci fenka nikdy předtím necítila. Určitě by si pamatovala někoho, kdo voní jako preclíky.

„Nějaké nápady?“ špitla Waldě fenka.

Walda zavrtěla hlavou: „Připrav se na nejhorší.“

Fazolka znovu zavěťřila a vnímala, že se jí ježí chlupy na krku. Rozpoznala další vůni. Byl to zápach sádry, barvy a záchodového čističe. Cítila, jak se jí v zadní části hrdla formuje tiché vrčení. Věděla, kdo stál na prahu domu. BOB.

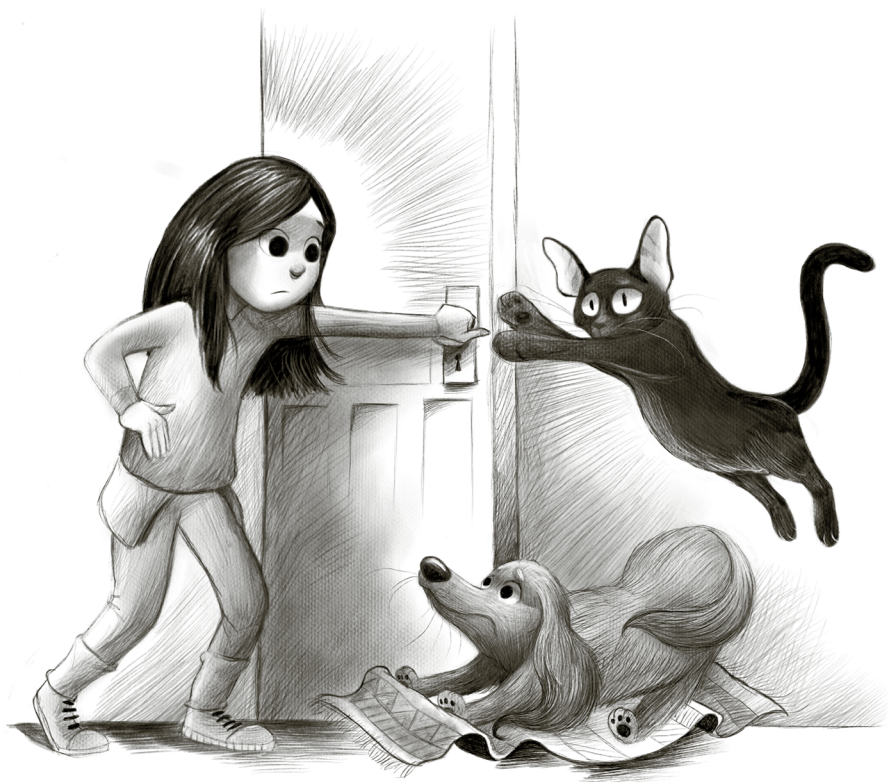
„Klídek, Fazole,“ zašeptala znovu Walda, „počkej, až se otevřou dveře. Potom zaútoč na kotníky. A já si poradím se zbytkem.“

„Rozumím,“ přikývla Fazolka a zapudila své připravené vrčení. Chtěla se uvolnit a pořádně si zaštěkat, ale věděla, jak je moment překvapení důležitý. Tohle všechno se naučila z Oskarových oblíbených televizních pořadů.

Dveře se otevřely dokořán a objevily se temné iluety dvou lidí.

„Teď!“ zaječela Walda. „Co to... Stát! Stát!“ Její útok se proměnil v nemotorné poskočení.

„Waldo,“ zarazila se Fazolka s jednou tlapkou ve vzduchu, potom se převážila a nemotorně se svalila na zem, „vždyť je to dítě! Mám útočit na kotníky dítěti? To mi nepřípadá správné.“

„Udržuj pozici,“ nabádala ji Walda, „musíme přehodnotit situaci.“

Ve dveřích před Bobem stála středně vysoká dívka.

Nebyla už sice dítě, ale dospělá také určitě ne. Měla dlouhé rovné černé vlasy, a jakmile zpozorovala Fazolku a Waldu, letmo jim zamávala.

Fazolka zamrkala. Ještě nikdy jí nikdo nezamával.

Walda podezíravě přimhouřila oči. Zcela jistě se jednalo o taktický manévr, který měl rozptýlit jejich pozornost. Jistě tu dívku prokoukla. Její trik nezafungoval.

„Tak tady je máš,“ řekl Bob a rozsvítil světla, aniž by dal zvířatům jakékoli varování, že si mají zakrýt oči. Walda zasyčela a Oskar ze sebe vydal hrůzostrašné zavřeštění, na něž navázal tichým reptáním.

Bob ukázal na fenku: „Tamhle je ten pes. S ním bude asi největší problém.“

„Fakt dík,“ zamumlala Fazolka. Bob dělal, jako by vůbec nic neřekla.

„Myslím, že je potřeba ho venčit tak dvakrát, možná třikrát denně. Vážně netuším, ale předpokládám, že se psi musej venčit často, jinak ti zaneřáděj koberec.“

„Desetkrát,“ prohlásila Fazolka s vážnou tváří, „musím chodit ven desetkrát denně. Možná i dvacetkrát.“

„Ticho, Fazolko!“ zasyčela Walda. „Vůbec se s nimi nebav.“

„Jasně, takže ho budu chodit venčit třikrát za den. Jak se jmenuje?“ zeptala se dívka a přidřepla si k Fazolce, aby si ji prohlédla. Bob se podíval do zmačkaného papíru, který držel v ruce.

„Tady je napsáno... Oskar. Ne, počkat, to je ten pták. Pes se jmenuje Fazolka. Je to jezevčík.“

„Fenka,“ opravila ho Fazolka. „Jsem holka. Jsem fenka jezevčíka.“

Dívka Fazolku podrbala za uchem. „Na jezevčíka má docela dlouhou srst.“

„Jsem totiž dlouhosrstý jezevčík,“ vysvětlila fenka. Nevěděla sice, jestli může dívce důvěřovat, ale pořádné podrbání za uchem dokázala ocenit.

„Malý užvaněný psisko,“ řekl Bob a podíval se na Fazolku pohrdavým pohledem. Neměl psy příliš v lásce. „Takže psa bychom měli. A tamhle nahoře v kleci sedí pták. Oskar. Je to loskuták, takže se nelekni, když na tebe začne mluvit. Podle toho, co stojí psáno na lístku, dokáže napodobit i pár slov.“

„Polib si,“ řekl Oskar nahlas svým nejlepším možným lidským hlasem. Neměl moc dobrou náladu. Probodával dívku pohledem, jako by s ní hrál soutěž v zírání.

„Páni, fakt jste nekecal!“ podivila se dívka s očima široce otevřenýma dokořán.

Bob to zjevně nezaznamenal. „Moc toho tady dělat nemusíš. Jen jim doplňuj zřádlo, vyměňuj vodu a podestýlku, když bude potřeba. Jo, a tahle dole je Lukrécie.“

Fazolka nechápavě naklonila hlavu: „Jaká Lukrécie?“

Dívka přerušila oční kontakt s Oskarem (který v tichosti oslavoval své vítězství v soutěži v zírání) a podívala se zpět na Boba. „Kdo z nich je Lukrécie?“

Bob ukázal na Waldu. „Tamta divná kočka s dlouhým čumákem.“

„Jsem orientální krátkosrstá kočka, děkuju pěkně,“ zasyčela dotyčná tiše. „A moje jméno je Walda.“

„Hm...“ dívka si dřepala vedle Waldy a dívala se jí do očí. „Mně teda nepřipadáš jako Lukrécie,“ poznamenala.

„To souhlasí. Jmenuju se Walda,“ řekla kočka.

„Podle mě vypadáš spíš jako... hmm...“ Dívka naklonila hlavu téměř tak, jako to dělávala Fazolka.

„Jako kdo vypadáš?“

„Walda,“ radila kočka, „vypadám jako Walda.“

„Vypadáš spíš jako...“

„Walda!“ zaštekala Fazolka.

„Walda,“ zopakovala Walda.

„Vypadáš spíš jako... Walda.“

„Ta holka se mi líbí!“ prohlásila kočka a otočila se k Fazolce. „Rušíme útok.“

„A co tedy uděláme?“ zírala fenka s úžasem na Waldu. Ta jen pokrčila rameny.